

dan set ingen grund til, for det, der ligger til grund for den overvejelse, er jo, at vi har fundet praksis hensigtsmæssig.

Jeg kan næppe være den eneste, der blev overrasket, da vi for nogle måneder siden blev bekendt med en række konkrete eksempler, hvor den gældende cpr-lovgivning, i en rimelig nidkær administration kan man sige, førte til eksempler, hvor ganske almindelige danskere, der passer et ganske almindeligt job, der f.eks. består i at køre som langturschauffør, måtte opleve, at de stod i en situation, hvor de skulle tvangsafmeldes cpr-registeret.

Jeg kan ikke være den eneste, der har knebet mig selv i armen ved den lejlighed og tænkt den tanke: Kan det virkelig have sin rigtighed? Og det, man måtte konstatere, når man dykkede ned i lovgivningen, var altså, at det godt kunne have sin rigtighed. Og loven skal jo respekteres.

Derfor stod vi i det valg mellem på den ene side med lov i hånd ikke bare at afmelde en enkelt lastvognschauffør i en enkelt dansk kommune, men måske i virkeligheden at indlede en sand klapjagt på folk, der arbejder mange dage uden for landets grænser, eller – og det er så det alternativ, der er lagt frem her – at søge at bringe lovgivningen i overensstemmelse med det, som jeg også forstår på debatten her i dag alle oplever som rimelig hensigtsmæssigt.

Det fører mig til svaret på fru Marianne Jelveds spørgsmål, for udgangspunktet er jo, at cpr-registeret er et grundregister, der har det formål, at folk skal være registreret der, hvor de de facto bor.

Det, vi er i gang med her, er i virkeligheden at formulere undtagelser til hovedreglen, nemlig at fange de forhold ind, hvor folk har et meget anderledes arbejdsmonster, som forhindrer dem i at have den almindelige oplevelse af det at bo, nemlig at man nogenlunde regelmæssigt kommer hjem fra arbejde.

Jeg skal ikke stå her og give formuleringen af paragrafferne, som jeg har ansvaret for, en eller anden førstekaraktér i sproglig skønhed, men hensigten er jo at fange den undtagelse ind, som modvirker det, der ellers ville være hovedreglen, nemlig at hvis man ikke er det meste af tiden på sin bopæl, skal man afregistreres.

Det har vi søgt at gøre her på en fornuftig måde, som jeg føler mig tryk ved vil samle nogle af de lidt mærkelige eksempler op, der ellers har været fremme i offentligheden. Jeg håber, at man i forvaltningen af dette kompleks ligesom i forvaltningen af alle mulige andre komplekser ikke vil udvise unødigt nidkærhed.

Der blev rejst et spørgsmål om europaparlamentarikerne, det var hr. Arne Toft, der specifikt glædede sig over, at europaparlamentarikerne var nævnt i bemærkningerne til loven ud fra en vurdering af, at det var helt urimeligt, at europaparlamentarikere ikke kunne passe deres arbejde uden at komme i en situation, hvor de risikerede at blive afmeldt cpr.

Det er jeg sådan set enig i, idet jeg har fuldstændig samme holdning til langturschauffører og søfarende og bygningshåndværkere og rejsemontører og alle mulige andre, som ligesom europaparlamentarikere må leve med ikke at kunne være på rigets territorium størstedelen af dagene i et kalenderår.

Kl. 16.35

Det er ikke en medlidenhed eller en følelse, jeg skal stå og gradbøje, men jeg vil alligevel også fremhæve den type lønmodtagere på lige fod med europaparlamentarikerne, som jo fanges ind af den her lovgivning på linje med alle andre.

Jeg vil gerne takke for den positive melding, der har været over for dette lovforslag. Hvis der er udestående spørgsmål også omkring rækkevidden af denne her bestemmelse, stiller jeg mig selvfølgelig meget gerne til rådighed i det udvalgsarbejde, som nu forestår.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Kommunaludvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.